

„DE ZEVEN HOOFDZONDEN”. MUSEUM TE DORDRECHT.

verzonken zit in 't wegen van schatten; de Traagheid, moe van niets-doen, in haar kleed vol rijke roode bloemen zich rekt op den rug van een scharlaken kreeft. En diep achter die glinstering van ijl-verglijdend bleek-blauw en schel-geel en schemer-wit, achter dat ritselfende flitsen als van bevende juweelen, — daar woelt een wereld van diabolisch gespook: saterkoppen loenschen met giftigen blik, vreemd-gevleugelde reptielen schieten aan uit het bruine duister waar een heimelijk wuiven gaat als van

zachtbewogen struisvederen, en pauwenooien gloren als verdoken diamant.

Eenvoudiger, gemakkelijker te overzien en te dóórzien is De Klok. Weer de wemelend-diepe onbestemdheid, waaruit het ronde, bleeke klokgezicht daagt met den meedoogeloozen wijzer. Langs-onder de klok, in den schijn van haar gouden schichten, gaat de stoet der statieuze poppen. De eene is schoon en de andere nog schooner van nauw-levende teederheid onder het wicht der weidsche, wit-gepoederde kapsels